

De Leraarskamer

Tabbladen

Zoals elke dag gaat het alarm van mijn smartphone af om 06.05 uur. Deze woensdagmorgen word ik wakker uit een heel diepe slaap. Opstaan, douchen, kleren aan en de kindjes wekken. Terwijl die langzamerhand uit hun bed strompelen, snijd ik al fruit voor de jongste en laat ik twee kopjes sterke koffie vullen. Het lijkt allemaal vanzelf te gaan, maar ik kan niet ontkennen dat ik moe ben.

Het is me wat. Veranderen van klas. Veranderen van methodes. Veranderen van leerplandoelen. Ik heb sinds eind augustus heel vaak het gevoel dat ik achter de feiten aanhol. Terwijl mijn lijf en hoofd het ene signaal nog aan het verwerken zijn, komt er al een nieuwe mail of opdracht binnen. Het is moeilijk om het overzicht te bewaren. En dat wreekt zich ook fysiek. Ik heb al maanden een nek die regelmatig door mijn fantastische kinesiste wordt losgemaakt. Ze raadt me aan om bewust rust te nemen. Ik wéét dat ze gelijk heeft, maar dat lukt me lang niet altijd. Voor de klas staan zonder voorbereiding is voor mij geen optie. Zéker niet met vijftientig zesdeklassers.

Aan de schoolpoort vraagt een vriendin hoe het met me gaat. Ik antwoord vertwijfeld dat ik het eigenlijk niet zo goed weet. "Ik heb constant twintig tabbladen in mijn hoofd. En zolang ik die taken niet kan afvinken, blijven die door mijn hoofd spoken." Want hoewel ik akkoord ben met het verhogen van de kennis, ik kan gewoon niet volgen. Hoe graag ik het ook zou willen, de snelheid waarmee dingen worden aangepast beneemt me, bijna letterlijk, de adem. Ik beslis op dat moment om deze middag toch wat tijd voor mezelf te nemen.

Maar eenmaal thuis moet er worden gegeten, de tafel afgeruimd en de afwas gedaan. De

was die ik deze morgen instak, is klaar en hang ik netjes op. Ondertussen bedenk ik een weekmenu zodat ik weet wat ik straks in mijn winkelkar moet gooien. Als de voorraadkasten weer zijn aangevuld, verwen ik mezelf met een grote latte machiatto. Mét karamel. Ik drink hem uit ... terwijl ik mijn mails check en het volgende werkboek van wiskunde bekijk. Nadien volgt het lamineren en knippen van kaartjes voor een taalles, het onderzoeken van de nieuwe toetsen Frans en het opvolgen van de minimumdoelen van wiskunde. Klopt wat ik geef nu eigenlijk met wat gevraagd wordt? En dan moet ik ook nog een aantal lessen voor volgende week opstellen. Ik voel m'n hartslag de hoogte ingaan. Als de oudste dochter me iets vraagt over de toestand van coördinaten, kijk ik verward op. Dat ook nog. Ik wil zuchten, maar probeer mezelf te vermannen. Want mijn dochters zijn mijn alles. Zij mogen de dupe niet zijn van deze helse periode.

Als de klok bijna vijf uur slaat, schiet ik in paniek. Vlug nog naar de slager zodat ik beleg heb voor de komende week. En dan besef ik ... Nee, zo kan het niet verder. Dus ik neem mijn boodschappentas en vertrek te voet. Ik wil even niet hollen. Even gewoon genieten van wat zonnestralen op mijn snoet. Mag ik dat als minimumdoel voor mezelf stellen, mevrouw Demir?

TEKST
Juf Drieke

BEELD
Roman Samborskyi